

I Ips 5961/2013

VRHOVNO SODIŠČE REPUBLIKE SLOVENIJE

1000 LJUBLJANA

obs. GORŠE BRANE

IZJAVA O ODGOVORU VDT NA ZVZ

obrambe zoper sodbo
Okrožnega sodišča v Kopru,
opr.št. X K 5961/2013, z dne 15.04.2014,
v zvezi s sodbo Višjega sodišča v Kopru,
opr.št. III Kp 5961/2013, z dne 28.11.2014

na

Vrhovno sodišče RS
1x

Obsojeni Brane Gorše podajam izjavo v zvezi z odgovorom Vrhovnega državnega tožilstva na zahtevo za varstvo zakonitosti, katero so vložili moji zagovorniki.

Glede izločitve predsednika senata:

V zvezi z navedbami VDT navajam, da je bilo priznanje krivde sprejeto po predsedniku senata, predno je bil izveden predobravnavni narok za glavnega obdolženca in predno je obramba v spis vložila en sam dokaz oz. podala dokazne predloge. Glede na tak časovni potek dogodkov in glede na jasen zapis v sodbi, ki je bila izrečena obema domnevnima pomočnicama, kjer je jasno zapisana poved v trdilni obliki, da sem storil (vsa) očitana kazniva dejanja, je jasno, da se je predsednik senata o moji krivdi lahko izrekel le in izključno vnaprej. Na tako vnaprejšnjo odločitev o krivdi jasno kaže tudi način poteka postopka v zvezi z odvzemom premoženjske koristi, katerega je dolžno sodišče voditi po uradni dolžnosti (opustitev vabljenja na narok pravne osebe, kateri se odvzema korist; opustitev ugotovitve povečanja premoženja konkretne nepravilnosti in opustitev vrednotenja premoženja, ki je predmet odvzema).

Dejstvo, da je sodnik sprejel priznanje pomočnika pred predobravnavnim narokom glavnega obdolženca, je tista konkretna okoliščina, ki objektivno zbuja dvom v nepristranost sodišča in ne predstavlja mojega subjektivnega mnenja o pristranosti. Gre za ravnanje sodnika, katero na splošno in ne samo v konkretnem primeru ne bi smelo biti dopustno in navzven kaže dvom o pristranosti sodnika.

Subjektivne okoliščine s strani obrambe sploh niso bile navedene, ker so Okrožnemu sodišču v Kopru poznane (da sva bila s predsednikom senata študentska kolega; da je sodil v kazenskem postopku zoper nekdanjega direktorja Inde Koper v stečaju, katerega stečajni upravitelj sem bil ter je bila ta družba oškodovanec; da je sodnik odločal o ugovoru zoper sklep o začasnem zavarovanju premoženjskega zahtevka, pri čemer je ta sklep izdal sam, čeprav bi moral odločati senat), kar vse so tiste okoliščine, ki kažejo na subjektivni element pristranskosti. Torej, obramba je navajala edino in izključno objektivno okoliščino in je navajanje subjektivnih okoliščin, kot splošno znanih, izpustila.

Položaj uradne osebe:

V tem postopku je eno od vprašanj, ali je stečajni upravitelj uradna oseba. Po mojem prepričanju sta na to vprašanje sodišči obeh stopenj napačno odgovorili (oz. sploh nista odgovorili, ampak sta enostavno povzeli trditev iz obtožnice. Pri tem ni zaslediti, da bi se sodišči sploh ukvarjali z vprašanjem, katera teorija opredeljuje položaj stečajnega upravitelja po ZPPSL). Zato je prišlo do kršitve kazenskega zakona, ker dejanje, za katero sem bil obsojen glede zlorabe uradnega položaja, sploh ni kaznivo dejanje, kar je posledično vplivalo na ostale izrečene sankcije oz. ukrepe.

Da bi lahko storil kaznivo dejanje zlorabe uradnega položaja, bi moral imeti kot stečajni upravitelj položaj uradne osebe. Takega položaja stečajni upravitelj po ZPPSL (kot tistem zakonu, po katerem naj bi storil očitano kršitev), nikoli ni imel. »V naši strokovni literaturi se zastopa stališče, da koncepcija stečajnega upravitelja, kot jo sprejema ZPPSL, ustreza teoriji o stečajnem upravitelju kot zakonitem zastopniku stečajnega dolžnika« (avtorja Dougan, Prelič).

Glede na opredelitev pojmov v KZ-1 (preje pa KZ), bi bil stečajni upravitelj lahko opredeljen kot uradna oseba, kot »druga oseba, ki opravlja določene uradne dolžnosti na podlagi pooblastil, katera ji daje zakon ali na podlagi zakona izdani predpisi ali na podlagi zakona sklenjena pogodba o arbitraži«.

Glede na določbo čl. 26 Ustave RS, stečajni upravitelj ne more imeti položaja uradne osebe, ker za škodo, ki bi jo naredil stečajni upravitelj kot nosilec javnih pooblastil s svojim protipravnim ravnanjem ne odgovarja noben državni organ ali organ lokalne skupnosti. Po določilu čl. 80/2 ZPPSL za škodno ravnanje, ki ga stori stečajni upravitelj namenoma ali iz hude malomarnosti, odgovarja stečajni upravitelj sam.

Glede na opredelitev pojma uradne osebe po predpisih, ki urejajo koruptivna dejanja, ki so »funkcionarji, uradniki na položaju in drugi javni uslužbenci, poslovodne osebe in člani organov upravljanja, vodenja in nadzora v subjektih javnega sektorja« jasno izhaja, da stečajni upravitelj ni uradna oseba

Tudi v ZPPSL ni nobene zakonske določbe, ki bi opredeljevala stečajnega upravitelja kot uradno osebo. V obtožnici se je zatrjevalo, da je to člen 12, kar pa seveda ne drži in je sodišče prve stopnje tako opredelitev izpustilo. Prvostopno sodišče je sicer navedlo, da naj bi taka opredelitev izhajala iz določb ZPPSL, pri čemer pa sodišče ni uspelo zapisati, v kateri konkretni določbi je to opisano, ker take določbe dejansko ni. Šele pritožbeno sodišče je zapisalo, da naj bi bila to čl. 79 in 80 ZPPSL, kar pa je nedopustna

prekoračitev obtožnice in predstavlja bistveno kršitev določb kazenskega postopka. Pri tem pa je trditev pritožbenega sodišča v nasprotju s stališčem, ki je sprejeto tako v zakonu, stroki kot stečajni sodni praksi.

ZPPSL ima določbo v čl. 12/2, iz katere jasno izhaja, da zakonodajalec stečajnemu upravitelju ni podelil položaja uradne osebe. Ta določba glasi: »z odredbo se izda uradni osebi ali organu, ki opravlja stečajni postopek, nalog za izvršitev posameznih dejanj«.

ZPPSL že sam loči med uradno osebo in organom, ki opravlja stečajni postopek (torej procesnim organom stečajnega postopka). V čl. 72 ZPPSL pa je določeno, kdo so organi stečajnega postopka, torej stečajni senat, stečajni upravitelj in upniški odbor.

Popolnoma jasno je, da gre za procesne organe, ki nimajo nobenega položaja uradne osebe (enako kot npr. v civilnem sodnem postopku sodeči senat, tožeča stranka in tožena stranka). Stečajni senat ni uradna oseba, ampak procesni organ stečajnega postopka, tako kot sta procesna organa stečajni upravitelj in upniški odbor.

Edino sodnik, ki sestavlja stečajni senat, ima položaj uradne osebe, vendar ne na podlagi stečajne zakonodaje, ampak zakonov, ki urejajo položaj in službo sodnika.

Tudi iz komentarja (iz zbirke Nova slovenska zakonodaja, avtorjev Plavšak/Prelič) Zakona o prisilni poravnavi, stečaju in likvidaciji (GV, Ljubljana 2000, k čl. 12 in 72) jasno izhaja, da je stečajni upravitelj opredeljen kot organ stečajnega postopka in ne kot kak uradni organ, ki bi imel uradni položaj.

Dejstvo je, da se stečajni upravitelji v svojem poslovanju ne izkazujejo z nobenimi znaki države Slovenije (npr. žig s slovenskim grbom). Dejstvo je, da stečajna zakonodaja nikjer ne opredeljuje, da je dejavnost stečajnega upravitelja opredeljena kot javna služba. Dejstvo je, da stečajni upravitelj pred pristojnim ministrom ne poda nobene prisege (kot npr. sodnik). In seveda, stečajni upravitelj ne nosi oz. ne pridobi s pridobitvijo dovoljenja za delo stečajnega upravitelja kake izkaznice.

ZPPSL v nobenem od svojih členov ne določa pooblastil (pravic) stečajnega upravitelja (razen pravice do plačila njegovega dela), ampak določa le njegove naloge (obveznosti). Obveznost pa nikoli ni pomenila izvajanje javnih pooblastil. Izvajanje javnega pooblastila lahko predstavlja le pravica oz. pooblastilo, da se namesto oblastnega organa izvajajo neke njegove naloge.

Nobene od nalog (dolžnosti) stečajnega upravitelja ni mogoče opredeliti kot naloge oblastne narave.

Da stečajni upravitelj ni uradna oseba pa izhaja tudi iz samega namena stečajne zakonodaje. Namen stečaja je, da se poplačajo terjatve upnikov iz razdelitvene stečajne mase (komentar k čl. 1 ZPPSL, GV, Ljubljana 2000).

Da bi se oblikovala razdelitvena stečajna masa pa je potrebno izvršiti unovčenje (prodajo) stečajne mase. Premoženje, ki tvori stečajno maso, se proda praviloma na javni dražbi, oz. stečajni senat lahko odredi tudi drugačen način prodaje (149/1 in 149/2 ZPPSL). Ceno določi stečajni senat (čl. 151/2 ZPPSL). S sklepom, s katerim odredi prodajo, določi stečajni senat tudi način prodaje, izklicno ceno, rok plačila kupnine, znesek varščine, pogoje za izročitev prodanega premoženja (čl. 152/1 ZPPSL). Premoženje proda stečajni upravitelj po navodilih in pod nadzorstvom predsednika stečajnega senata (čl. 154/1 ZPPSL). Iz te dolžnosti ne izhaja nobeno prostovoljno oblikovanje volje stečajnega upravitelja pri unovčenju premoženja stečajnega dolžnika.

Torej, vse pristojnosti iz unovčitve stečajne mase, so na stečajnem senatu in/ali predsedniku stečajnega senata. Nobenega opravila ni, katero bi lahko izvedel stečajni upravitelj sam in/ali samostojno. Stečajni upravitelj zgolj izvede pravnomočno sodno odločbo in pri tem ne izvaja nobenega svojega samostojnega upravičenja.

Zakonodaja govori, da se v zvezi s potekom stečajnega postopka, torej tudi s prodajo premoženja stečajnega dolžnika, izdajajo sklepi oz. odredbe. Čl. 12/1 ZPPSL pravi: »v stečajnem postopku se odloča s sklepom ali z odredbo«. Iz nobene zakonske določbe ne izhaja, da bi izdajanje sklepov ali odredb, prešlo na stečajnega upravitelja. Sklep ali odredbo lahko izda samo sodišče po senatu in/ali sodniku, ne pa stečajni upravitelj.

Stečajni postopek opravlja stvarno pristojno sodišče, na katerega območju ima dolžnik svoj sedež (čl. 11/1 ZPPSL). Iz te določbe jasno izhaja, da stečajni upravitelj ne opravlja stečajnega postopka in s tem ne izvaja nobenih nalog oblastvene narave oz. da te naloge niso prešle nanj.

Vse to je v okviru stečajne zakonodaje popolnoma jasno od uveljavitve ZPPSL. Na to kaže tudi odločba Vrhovnega sodišča RS, III Ips 52/96: »stečajni upravitelj v okviru svojih pravic in dolžnosti ne izdaja sodnih odločb in tako tudi ne odredb. Odredbo v stečajnem postopku izda le sodišče in to uradni osebi ali organu, ki opravlja stečajni postopek (to pa je tudi stečajni upravitelj po 72.členu ZPPSL) kot nalog za izvršitev posameznih dejanj, kot to določa drugi odstavek 12.člena ZPPSL.« Iz te sodne odločbe jasno izhaja **teorija zastopanja, katera je uveljavljena v slovenskem pravnem redu.**

Iz te odločbe Vrhovnega sodišča RS jasno izhaja, da stečajni upravitelj ni uradna oseba in da nanj niso prenesene nobene naloge oblastvene narave, kar bi bil pogoj za opredelitev stečajnega upravitelja kot uradne osebe.

Glede na dejstvo, da je ZPPSL prenehal veljati že pred več kot šestimi leti, se za nazaj niti skozi sodno prakso ne more spreminjati teorija, zakonodaja in/ali ustaljena stečajna sodna praksa.

Opozarjam še na določilo čl. 75/1 ZPPSL: »predsednik stečajnega senata je **pristojen za vsa vprašanja v zvezi z izvedbo stečajnega postopka**, če ni po tem zakonu določena pristojnost stečajnega senata.«

Iz te določbe jasno izhaja, da **so vse pristojnosti v zvezi s stečajem na strani sodišča**. Nobena zakonska določba ZPPSL ne govori o tem, da so posamezna upravičenja stečajnega sodišča prenesena na stečajnega upravitelja.

Na tem mestu je potrebno opozoriti na naslednje dejstvo, ki izhaja iz določb ZPPSL, ki se nanašajo na stečaj: stečajni upravitelj ne sme nobenega svojega ravnanja izvesti pred izdajo sklepa (oz. odredbe) stečajnega senata oz. predsednika stečajnega senata. Pri tem je potrebno opozoriti na jasno zakonsko določbo, po kateri predsednik stečajnega senata oz. sam senat ni vezan na noben predlog stečajnega upravitelja. Če pa že sam predlog stečajnega upravitelja ni zavezujoč za sodišče, potem je jasno, da stečajni upravitelj ne izvaja nobenih uradnih pooblastil ali pravic, saj že njegov predlog sodišču, za sodišče ni zavezujoč. Proti tretjim osebam pa lahko stečajni upravitelj opravi dejanje le na podlagi pravnomočne sodne odločbe, torej njegovo ravnanje proti tretjim ne predstavlja lastnega voljnega ravnanja stečajnega upravitelja, ampak gre za zastopanje stečajnega dolžnika na podlagi prenosa omejenih pooblastil za zastopanje takega dolžnika (na podlagi čl 79 ZPPSL). Določba čl, 79 ZPPSL predstavlja **ureditev po teoriji zastopanja**, za katero pa je značilno, da stečajnega upravitelja ne opredeljuje kot uradno osebo, ampak kot zastopnika z omejenimi pooblastili (čl. 79/1 ZPPSL). Samo izvajanje odločb sodišča pa ne pomeni izvajanja kakih uradnih dejanj ali pooblastil. (npr. tudi odvetnik, katerega imenuje sodišče s seznama zagovornikov po uradni dolžnosti, ne opravlja nalog uradne osebe in ne izvaja pooblastila uradnega položaja). V okviru samega stečajnega postopka pa stečajni upravitelj nima položaja dolžnikovega zakonitega zastopnika, ampak opravlja svojo funkcijo zaradi uresničevanja interesov upnikov do poplačila terjatev, zato ima stečajni upravitelj položaj posebnega procesnega organa.

Stečajni upravitelj tudi ni opravljal nobenih samostojnih procesnih dejanj (npr. preizkus terjatev temelji na sklepu s katerim sodišče potrdi prijavljene terjatve, pri čemer sta predsednik stečajnega senata in upravitelj prijave pregledala

pred samim narokom in je stečajni upravitelj seznam prijavljenih terjatev izdelal po tem skupnem pregledu. Tudi načrt poteka postopka, predračun stroškov in otvoritveno poročilo je stečajni upravitelj vložil v spis potem, ko je o vseh posameznih zadevah iz vseh treh predlogov govoril s predsednikom stečajnega senata in sta skupaj pregledala celotno materijo).

V pritožbi je bila prikazano, da je bilo v postopku X K 10615/2010 (HKS Sicura) s pravnomočno odločbo odločeno, da kot stečajni upravitelj nimam položaja uradne osebe na podlagi določil ZPPSL, ob časovno enakem okviru. Ta odločba je pravilno upoštevala zakonske določbe (ki temeljijo na teoriji zastopanja), teorijo in stečajno sodno prakso. Odločitev v konkretnem primeru je zato pravno zmotna, saj temelji na napačnih predpostavkah, ki v ZPPSL niso zajete.

Tožilstvo arbitrarno opredeljuje položaj stečajnega upravitelja kot uradne osebe, kar izvaja iz določb čl. 79 in 80 ZPPSL, pri čemer ne opredeli, kateri so tisti elementi po teh dveh zakonskih določbah, ki naj bi upravitelja opredeljevali kot stečajnega upravitelja. Taka opredelitev stečajnega upravitelja (kot uradne osebe), je lastna publicistični teoriji. V doktrini stečajnega prava sta tako poznani publicistična teorija in teorija zastopanja. V slovenski pravni red, ki ga opredeljuje ZPPSL, s tem pa stroko in stečajno sodno prakso, je zajeta teorija zastopanja.

Določbe čl. 79 in 80 ZPPSL opredeljujejo položaj stečajnega upravitelja po teoriji zastopanja. Kot je opisano zgoraj, izhaja taka opredelitev iz dejstva, da stečajni upravitelj nobenega svojega ravnanja ne izvaja samostojno, ampak le na podlagi odločb stečajnega sodišča (odločbe o upravljanju stečajne mase in odločbe o unovčevanju stečajne mase), ali pa na podlagi predhodnega dogovora s predsednikom stečajnega senata o nekem ravnanju (vložitev otvoritvenega poročila, načrta poteka postopka in predračuna stroškov postopka; vložitev preglednice o prijavljenih terjatvah, osnutek glavne razdelitve in naknadne razdelitve). Iz nobene zakonske določbe pa ne izhaja, da so posamezne pristojnosti stečajnega sodišča prenesene na stečajnega upravitelja.

VDT se v svojem odgovoru sklicuje na nekatere sodne odločbe, pri čemer navaja tiste, katerih podlaga so določbe ZFPPIPP in ne ZPPSL, zaradi česar so v konkretnem sodnem postopku neuporabne. Še več, VDT med odločbami navaja tudi odločbo I Ips 9993/2009, katera pa je bila z odločbo Ustavnega sodišča RS razveljavljena (skupaj z odločbo višjega sodišča), kar pomeni, da v postopku, na katerega se sklicuje VDT, ne obstoji pravnomočna sodna odločba. Sklicevanje na neobstoječo sodno odločbo je tako nedopustno in nekorektno. To dejstvo, da je bila ta odločba razveljavljena, VDT ne more biti neznan, saj se sklicuje tudi na odločbo Up-799/13, s katero je bila ta odločba Vrhovnega sodišča RS razveljavljena.

Zatrjevanje VDT, da je stečajni upravitelj uradna oseba, lahko temelji edino na publicistični teoriji, za katero je opredelitev takega položaja stečajnega upravitelja značilna. Vendar, v slovenski zakonodaji (ZPPSL) velja teorija zastopanja, po kateri stečajni upravitelj ni uradna oseba, ampak zakoniti zastopnik stečajnega dolžnika z omejenimi pooblastili (kolikor je potrebno za namen izvedbe stečajnega postopka). VDT ne uspe pojasniti, v kateri določbi ZPPSL je najti opredelitev stečajnega upravitelja kot uradne osebe, ampak svoje zatrjevanje izpelje na podlagi arbitriranja.

VDT zatrjuje, da sem opravljal uradno dolžnost na podlagi pooblastil 79. in 80. člena ZPPSL. Postopek imenovanja nima prav ničesar z vprašanjem, ali je na stečajnega upravitelja prešla kaka naloga oblastne narave. VDT pri tem pozabi na številne določbe ZPPSL, ki same zase in skupaj jasno povedo, da edina pooblastila v zvezi s stečajnim postopkom izvaja sodišče oz. predsednik stečajnega senata in/ali stečajni senat. Čl. 79 in 80 ZPPSL ne prenašata na stečajnega upravitelja nobene naloge oblastne narave, torej nobenih upravičenj v zvezi z izdajanjem sodnih odločb, prav tako ne z unovčevanjem stečajne mase (o tem je jasno zapisalo že pritožbeno sodišče v točki 17 obrazložitve). V čl. 79 ZPPSL je opredeljen položaj stečajnega upravitelja kot zastopnika stečajnega dolžnika, skladno teoriji zastopanja. To pa ne pomeni nobenega ravnanja kot uradne osebe. Stečajni upravitelj se namreč vpiše v register pri stečajnem dolžniku kot njegov uradni zastopnik (namesto dotedanjih direktorjev in/ali prokuristov) na podlagi vpisa, ki ga izvrši pristojni register na podlagi sklepa sodišča o začetku stečajnega postopka. Popolnoma jasno je, da zakoniti zastopnik pravne osebe (direktor, prokurist, stečajni upravitelj), nima nikoli položaja uradne osebe. Ker stečajni upravitelj opravlja (omejene) naloge zastopnika stečajnega dolžnika (kar je dejanska vsebina določbe čl. 79 ZPPSL), ne izvaja nobenih uradnih nalog. Navedeno popolnoma jasno izhaja tudi iz komentarja k temu členu (sam se sicer sklicujem na komentar, ki je novejši, iz leta 2000, ki vsebuje tudi vse spremembe ZPPSL, katere v komentarju iz leta 1997 še niso zajete).

VDT trdi, da stečajni upravitelj opravlja večino procesnih in drugih dejanj, ki so v sodni pristojnosti (pri čemer ne konkretizira, katere so ta dejanja). Za to trditev ni najti prav nobene opore v določbah ZPPSL. Nobeno od dejanj, ki so v sodni pristojnosti, ni preneseno na stečajnega upravitelja. Vse, kar je v zvezi s stečajnim postopkom, je v izključni pristojnosti odločanja po stečajnem sodišču. Pri tem je potrebno opozoriti na odločitev pritožbenega sodišča, ki je jasno povedalo, da v zvezi z unovčevanjem stečajne mase, stečajni upravitelj nima položaja uradne osebe.

S trditvijo, da izvirajo dolžnosti in pravice stečajnega upravitelja iz položaja sodnika kot uradne osebe se ni moč strinjati. Ta trditev bi bila pravilna, če bi ZPPSL kako pravico in dolžnost iz položaja sodnika prenesel na stečajnega upravitelja, pa takega prenosa ni zaslediti niti v eni določbi ZPPSL.

V okviru stečajnega postopka se izvajajo naloge upravljanja (predno se začne unovčevanje) in unovčevanja stečajne mase. Kot je bilo zapisano že zgoraj, je že samo pritožbeno sodišče jasno zapisalo, da v zvezi z unovčevanjem stečajne mase stečajni upravitelj ne opravlja nobenih nalog kot uradna oseba (prodaja stečajnega dolžnika kot pravne osebe ali prodaja posameznega premoženja). Torej ostane vprašanje, ali stečajni upravitelj opravlja dejanja pri upravljanju stečajne mase, kot uradna oseba. Prav tako trdim, da v zvezi z upravljanjem stečajne mase ZPPSL v nobeni svoji določbi ne prenaša pristojnosti stečajnega sodišča na stečajnega upravitelja in da je izdajanje odločb v zvezi z upravljanjem stečajne mase v izključni pristojnosti stečajnega sodišča. Te odločbe pa so:

- za sklenitev delovnega razmerja mora biti podano soglasje predsednika stečajnega senata/107.čl. ZPPSL
- tožbo na izpodbijanje pravnih dejanj se lahko vloži samo z dovoljenjem predsednika stečajnega senata/129/3.čl. ZPPSL
- stečajni senat odloči, kateri posli veljajo za nujne (dokončanje nujnih poslov)/133/2.čl. ZPPSL
- stečajni senat dovoli nadaljevanje proizvodnje in opravljanje drugih tekočih poslov/135/2.čl. ZPPSL

Tudi v zvezi z določenimi procesnimi položaji, ki se nanašajo na potek stečajnega postopka in na upniške terjatve, je odločanje na strani stečajnega sodišča. Načrt poteka stečajnega postopka, otvoritveno poročilo in predračun stroškov se vloži v sodni spis potem, ko stečajni upravitelj o tem opravi ustrezn razgovor s predsednikom stečajnega senata. Tabela o prijavljenih terjativah (sodišče razpolaga z izvodom prijav in jih prav tako samostojno pregleda), tabela o osnutku glavne razdelitve in naknadne razdelitve se v spis vloži šele potem, ko se s predsednikom stečajnega senata opravi ustrezen razgovor. In seveda, stečajno sodišče na noben predlog stečajnega upravitelja ni vezano.

Čl. 80 ZPPSL določa, kaj mora stečajni upravitelj narediti.

- ažurirati knjigovodsko evidenco (iz tega teksta ni razviden noben prenos nalog oblastne narave, ker gre za dejanja, katera je dolžan izvajati vsak pravni subjekt na podlagi določb ZGD, ki so opredeljene v 8. Poglavju z naslovom »poslovne knjige in letno poročilo«; ta obveznost z zakonom ni podeljena stečajnemu sodišču in s tem ni od sodišča prenesena na stečajnega upravitelja)
- sestaviti v soglasju s predsednikom stečajnega senata načrt poteka stečajnega postopka s predračunom stroškov in terminskim planom (tudi pri tem tekstu ne gre za noben prenos nalog oblastne narave. Načrt poteka, predračun in terminski plan predlaga stečajni upravitelj, pri čemer pa ga potrdi sodišče s sklepom. Pri tem lahko sodišče potrditve izda v nasprotju s predlogi stečajnega upravitelja. Že iz nekaterih ostalih navedb jasno izhaja, da predlog stečajnega

- upravitelja sodišču ne predstavlja kakega uradnega dejanja in da na ta predlog stečajno sodišče nikoli ni vezano)
- sestaviti komisijo za inventuro (tudi tu ne gre za kako uradno dejanje, saj popis sredstev po komisiji ne predstavlja nekega oblastnega ravnanja, katerega bi izvajalo stečajno sodišče in bi bilo preneseno na stečajnega upravitelja)
 - sestaviti začetno stečajno bilanco, vodi poslovne knjige (gre za obveznost vodenja poslovnih knjig, določeno že v ZGD in ne za kako ravnanje stečajnega sodišča preneseno na stečajnega upravitelja. Jasno je, da vodenje poslovnih knjig in sestava bilanc ne predstavlja dela uradne osebe)
 - skrbeti kot dober gospodar za vodenje poslov stečajnega dolžnika (tudi tu ne gre za kako oblastno ravnanje, ampak ravnanje, katerega splošni pravni predpisi pripisujejo vsem zastopnikom pravnih subjektov. Pri tem mora stečajni upravitelj za vsak posel pridobiti pisno soglasje stečajnega sodišča)
 - skrbeti za izterjavo terjatev (tudi tu ne gre za kako uradno dejanje, ampak za pooblastilo, ki izhaja iz položaja stečajnega upravitelja kot zastopnika stečajnega dolžnika. Opozoriti je, da navedena opredelitev pomeni tudi prodajo terjatev, ki se lahko izvrši le na podlagi sklepa sodišča)
 - unovčiti stvari dolžnika, ki spadajo v stečajno maso (za tako unovčenje je potrebna sodna odločba v obliki sklepa ali odredbe in ne predstavlja kakega uradnega ravnanja, saj se v sklepu o prodaji po sodišču določijo vsi bistveni elementi prodaje in stečajni upravitelj ni upravičen izdajati namesto sodišča nobenih sodnih odločb)
 - sestaviti osnutek glavne razdelitve in poznejše razdelitve, kar ne predstavlja uradnega dejanja, ampak nalogo, ki se izvrši na podlagi prijav terjatev upnikov, pri čemer stečajno sodišče izda sodno odločbo s katero potrdi prijavljene terjatve oz. določi način njihovega poplačila, osnutek glavne razdelitve – 163.čl. ZPPSL in pozneje tudi načrt razdelitve – 165/2.čl. ZPPSL, če ni ugovorov upnikov (o katerih odloča sodišče). Prav tako stečajno sodišče izda sodno odločbo o poznejši razdelitvi – 167/2.čl. ZPPSL).

Torej v čl. 80 ZPPSL ni določen noben prenos oblastnih nalog na stečajnega upravitelja, kar je razvidno tudi iz komentarja k temu členu. Kot jasno izhaja iz določb ZPPSL so oblastne naloge podane sodišču, ki jih izvaja z izdajanjem sodnih odločb. Stečajni upravitelj nima nobenega upravičenja za izdajo kake sodne odločbe, ali odločbe, ki bi nadomestila sodno odločbo. Vse dolžnosti, katere mora izvesti stečajni upravitelj, izhajajo iz njegovega položaja kot zakonitega zastopnika stečajnega dolžnika in ne iz njegovega položaja kot uradne osebe. Nobeno od dolžnostnih ravnanj namreč ne izvira iz neke oblastne naloge, ki bi bila prenesena preko sodnika na stečajnega upravitelja.

Če bi dolžnosti in pravice stečajnega upravitelja v stečajnem postopku izvirale iz položaja sodnika kot uradne osebe, bi lahko stečajni upravitelj izvajal posamezne naloge, ki izvirajo iz pravic sodnika. Pa jih ne izvaja, ker na njega

niso prenesena nobena upravičenja sodnika. To izhaja iz dejstva, da mora stečajni upravitelj za vsako izvedbo dejanja pridobiti odločbo sodišča. Samo dejstvo, da upravitelja imenuje sodišče pa ne predstavlja tiste okoliščine, ki bi pomenila prenos uradnih pravic (identično npr. imenovanje odvetnika za zagovornika po uradni dolžnosti).

Sama pridobitev dovoljenja za opravljanje funkcije stečajnega upravitelja še ne proizvaja nobenih pravnih posledic in s tem tudi ne opredeljuje stečajnega upravitelja kot uradne osebe. Stečajni upravitelj lahko, potem, ko mu je dovoljenje izdano, odkloni imenovanje za stečajnega upravitelja v vsakem postopku.

VDT zatrjuje, da je stečajni upravitelj po odgovornosti podrejen ne samo stečajnemu odboru, skupščini upnikov in sodišču, ampak tudi državnemu nadzoru ministrstva za pravosodje. Tudi ta trditev VDT je neresnična in zanjo ni nobene podlage v določbah ZPPSL, s katero se poskuša vplivati na odločitev sodišča. V določbah ZPPSL ni najti nobene določbe, po kateri bi ministrstvo za pravosodje izvajalo kak nadzor nad stečajnim upraviteljem (nadzor je bil uveden šele s sprejemom ZFPPIPP). Prav tako ni najti nobene zakonske določbe, po kateri bi bil stečajni upravitelj po odgovornosti podrejen stečajnemu odboru, skupščini upnikov (teh dveh pojmov zakon niti ne pozna) in sodišču.

VDT navaja, da je položaj stečajnega upravitelja analogen položaju izvršitelja oziroma pomočnika izvršitelja, ki pa je uradna oseba (ta odločitev naj bi bila sprejeta v zvezi z uporabo ZFPPIPP in ne določbami ZPPSL). Ta trditev je v nasprotju z zakonsko ureditvijo, ki ureja položaj izvršitelja oz. njegovega pomočnika (kolikor naj bi se nanašala na uporabo ZPPSL).

Čl. 280 ZIZ pravi: »služba izvršitelja je javna služba, katere delovno področje in pooblastila ureja zakon«.
Kake podobne določbe ZPPSL nima.

Čl. 284 ZIZ: »izvršitelj nastopi službo po pravnomočnosti odločbe o imenovanju za izvršitelja z dnem, ko pred ministrom pristojnim za pravosodje, izreče in podpiše naslednjo prisego:«.
Kake podobne določbe ZPPSL nima. Prisega je pogoj za veljavnost odločbe o imenovanju. Kake podobne določbe ZPPSL nima.

Čl. 286 ZIZ: »izvršitelj pri opravljanju dejanj izvršbe in zavarovanja uporablja in se izkazuje z naslednjimi identifikacijskimi znaki:

- izkaznico izvršitelja, ki ...
- priponko izvršitelja, ki ...
- pečatom izvršitelja, ki vsebuje grb RS,...

- oznako na poslovnih prostorih izvršitelja.
Izvršitelj deponira svoj podpis...«
Nobene podobne določbe ZPPPSL nima.

Tudi namestnik izvršitelja poda pred pristojnim ministrom prisego in zanj veljajo enaki predpisi kot za izvršitelja.

ZIZ določa, da namesto sodišča izvršitelj izvaja rubeže premičnin ter posamezna izvršilna dejanja v izvršbi na premičnine in sicer opravlja izvršitelj rubež premičnin (82.čl. ZIZ), cenitev premičnin (89.čl. ZIZ), določi način in datum prodaje (93.čl. ZIZ), lahko sklene neposredno prodajno pogodbo (93.čl. ZIZ), deli kupnino in poplača upnika (97.čl. ZIZ), pri čemer za nobeno navedeno ravnanje ne potrebuje posebnega sklepa sodišča.

Stečajni upravitelj kakih tovrstnih dejanj v stečajnem postopku ne izvaja. Ceno določa sodišče, običajno na podlagi cenitev, katere naredijo sodni cenilci (ali pa na podlagi zbiranja ponudb). Način in datum prodaje določi sodišče v sklepu o prodaji. Neposredna prodajna pogodba se lahko sklene le, če jo sodišče predhodno dovoli s sklepom (in v njem določi tudi vse bistvene sestavine take pogodbe). Poplačilo upnikov se izvaja na podlagi sklepa sodišča o razdelitvi stečajne mase.

Torej, med ravnanji izvršitelja in stečajnega upravitelja ni zaznati prav nobene analogije.

Tako med zakonskimi določbami ZIZ, ki urejajo položaj izvršitelja in njegovega namestnika ter določbami ZPPPSL, ki ureja položaj stečajnega upravitelja, ni prav nobene povezave. Izvršitelju daje položaj uradne osebe zakon z jasno zakonsko dikcijo. Seveda izvršitelji dejanja izvršbe opravljajo samostojno, sami določajo posamezna opravila namesto sodišča, med drugim pa tudi sami določajo izključno ceno pri prodaji premičnin.

Usoda stečajne mase je v celoti v rokah sodišča, ki izdaja vse potrebne odločbe v zvezi z upravljanjem in unovčevanjem stečajne mase ter tega ne počne stečajni upravitelj.

Vse obrazložitve posameznih zakonskih norm (ki ne obsegajo samo čl. 12 in 72 ZPPPSL), ki so podane zgoraj, jasno kažejo, da ima edino in izključno pristojnost za izvajanje oblastnih nalog v zvezi s stečajnim postopkom samo sodišče po predsedniku stečajnega senata ali stečajnem senatu (čl. 11 in 75 ZPPPSL) in nihče drug, tako tudi ne stečajni upravitelj. Prav tako so jasne opredelitve teorije in zakonske ureditve, o čemer obstoji tudi nekaj zapisov.

Seveda se VDT v ničemer ni opredelil do navedb v ZVZ, da je bilo s pravnomočno sodno odločbo že ugotovljeno, da kot stečajni upravitelj nimam položaja uradne osebe (kar se nanaša sicer na postopek HKS Sicura ter se odločba nahaja v sodnem spisu, vendar na isto zakonsko podlago in časovno obdobje) ter da bi različna obravnava pomenila poseg v ustavno pravico enakega varstva pravic.

Opis zakonskih znakov kd zlorabe uradnega položaja

Kot je bilo prikazano, je v ZPPSL, teoriji in stečajni sodni praksi zajeta teorija zastopanja, po kateri stečajni upravitelj nima položaja uradne osebe. Ker pa poskuša VDT s prikazom napačnega svojega pogleda na to vprašanje (s prikazovanjem publicistične teorije) prepričati sodišče v pravilnost navedb v obtožbi in posledično sodbi, odgovarjam tudi na ta del.

Glede samega opisa zakonskih znakov očitane dejanja navajam, da iz opisa ne izhaja, katero ravnanje naj bi predstavljalo zlorabo uradnega položaja. Iz navedb v obtožnici naj bi sicer izhajalo, da naj bi to bila pridobitev terjatev.

Tako kot tekom celotnega postopka, tudi v odgovoru VDT ne uspe konkretizirati katere naloge uradne osebe, ki se nanašajo na upniške terjatve, naj bi imel in sem jih zlorabil. Enostavno zato, ker jih ZPPSL ne opredeljuje, še posebno ne v čl. 79 in 80 ZPPSL.

V ZPPSL ni nobene zakonske določbe, ki bi se nanašala na spremembo upnika, kar predstavlja prenos terjatve. Ker ZPPSL z ničemer ne ureja vprašanje spremembe upnika in s tem prenosa terjatve z enega upnika na drugega, ni možno podati nobene konkretizacije uradnih dejanj, katere naj bi kot uradna oseba izrabil ali prestopil meje uradnih pravic ali ne opravil uradne dolžnosti. Sprememba upnika je urejena v OZ, v členih 417-434, kjer je urejeno vprašanje odstopa terjatve. Odstop terjatve se izvrši s sklenitvijo pogodbe, sam prenos terjatve proti dolžniku pa učinkuje, ko je dolžnik o odstopu terjatve obveščen. Prenos terjatev po OZ ali ZPPSL ni prepovedan, na kar kažejo številne spremembe upnikov v stečajnih postopkih. ZPPSL nima nobene določbe po kateri bi imel stečajni upravitelj kaka upravičenja ali naloge v zvezi s spremembo nosilca upniške terjatve. Edina naloga je, da na podlagi sodne odločbe poplača terjatev. Torej, vse pristojnosti, ki se nanašajo na spremembo upnika, so urejene v OZ. S spremembo upnika se v stečajnem postopku ne zgodi nobena sprememba, ki bi imela vpliv na

stečajno maso (obseg premoženja iz katerega se poplačajo terjatve upnikov), ali na obseg vseh terjatev (ta obseg se zaradi spremembe upnika v ničemer ne spremeni – 421/1 čl. OZ) in prav tako se v ničemer ne spremeni odstotek poplačila upnikov (ki predstavlja razmerje med maso za poplačilo in vsoto terjatev, ki se poplačujejo). Iz opisa dejanja, kot ga je navedlo pritožbeno sodišče namreč ne izhaja nobena zloraba uradnega položaja, ker ni opisano nobeno moje konkretno ravnanje, ker je

- možnost poplačila terjatev je bodoče negotovo dejstvo, ki v letu 2006 ni bilo poznano
- odkupovanje terjatev je vršila družba Ofis d.o.o., ki je terjatve prenesla na BS Factor, pri čemer ne obstoji noben dokaz o tem, da sem bil kakorkoli povezan z navedenima družbama in da bi družba BS Factor, kot zadnja upravičenka do poplačila iz terjatev, ki so bile njena last, prenesla na mene kako upravičenje iz terjatev
- nikoli nisem ponujal nobenega odkupa (pravilno nakupa) terjatev
- odkup terjatev ni prepovedan z nobeno zakonsko določbo in tako tudi ne z določbo čl. 78, ki predstavlja le izključitveni razlog za imenovanje upravitelja, ne pa prepovedi odkupa terjatev. Izključitveni razlog lahko sledi samo dejstvu, da bi stečajni upravitelj postal upnik stečajnega dolžnika.

Tako se pokaže, da opis tega dejanja ne vsebuje konkretizacije mojega ravnanja, ampak se mi pripisuje ravnanje tretjih oseb, saj je edino na ta način možno podati neko trditev o domnevni protipravnosti. Kot ključno pa manjka opredelitev, na podlagi katere listine (ali več listin) sem, v smislu določil čl. 417 in 419 OZ, postal dejanski lastnik terjatev in s tem upravičenec do njihovega poplačila. Predvsem pa opis ne opisuje nobene zlorabe uradnega položaja (kot opisano predhodno pri opredelitvi uradne osebe, čl. 80 ZPPSL ne opredeljuje nobenega oblastnega ravnanja stečajnega upravitelja, ki bi bilo nanj preneseno od stečajnega sodišča).

Opozoriti je potrebno, da mi ni bila dokazana krivda glede očitka pod točko A I/2d izreka obtožnice oz. sodbe, ki se nanaša na očitek, da sem postal upnik stečajnega dolžnika in sem zato prejel neupravičeno izplačano nagrado. Če sem bil oproščen v tem delu, je izvajanje sodišča in sedaj VDT v nasprotju s to oprostivijo.

Opis kd pranja denarja

Glede navedb VDT v prvem odstavku te točke lahko ugotovim, da pritožbeno sodišče niti smiselno ni odgovorilo na moje pritožbene navedbe niti v obrazložitvi sodbe.

V čem naj bi bila prekinitiv vsakršne objektivne ali subjektivne povezanosti s predhodnim kaznivim dejanjem, s katerim je bilo premoženje pridobljeno, ne izhaja iz nobenega opisa predmetnega očitka. Tako terjatve, kot denar, so bile last in predmet razpolaganja družbe BS Factor in njene pooblaščenke oz. zastopnice. V čem je izkazana prekinitiv subjektivne povezanosti ni razvidno, saj so bile terjatve kupljene za račun družbe BS Factor, ki je prejela tudi poplačilo terjatev. Torej nobene prekinitve subjektivne povezanosti ni.

VDT navaja, da sem vedel, da gre za prikritje premoženja, za katerega sem vedel, da je pridobljeno s kaznivim dejanjem in sicer v obliki terjatev, ki so bile pridobljene s kaznivim dejanjem zlorabe uradnega položaja ali pravic in v obliki denarja oz. kupnine, ki je bil pridobljen za nepremičnine iz kaznivega dejanja poslovne goljufije. Izvršitveno ravnanje predstavlja razpolaganje s premoženjem.

Kot izhaja iz dokaznega gradiva spisa, ne obstoji noben dokaz, da sem terjatve odkupoval in/ali da sem upravičenec do poplačila iz naslova odkupljenih terjatev, pri čemer ni podane nobene konkretizacije, katero dejanje uradne osebe ali uradnega položaja je prekršeno pri odkupu terjatev, ki so ga izvajale tretje osebe v svojem imenu in za svoj račun in ne v mojem imenu in/ali za moj račun.

Trditev, da naj bi bil denar pridobljen iz kaznivega dejanja poslovne goljufije, je v nasprotju s pravnomočno sodbo. Prvič, kupnina ne izvira iz prodaje nepremičnin, ampak denar izvira iz prodaje pravne osebe; tako napačno trditev je tožilstvo podajalo ves čas postopka, čeprav so bile prikazane jasne sodne odločbe o tem vprašanju. Kaznivo dejanje poslovne goljufije ne obstoji, ne v objektivnem ne v subjektivnem smislu. V objektivnem ne, ker prodaja pravne osebe, katero v celoti izvaja stečajno sodišče s svojimi sodnimi odločbami, ne predstavlja nobenega kaznivega dejanja. V subjektivnem smislu pa zato ne, ker bi tako dejanje lahko storil izključno sam kot stečajni upravitelj, pa ga nisem. Torej, denar ne more izvirati iz kaznivega dejanja poslovne goljufije, ker obstoj tega dejanja ni z ničemer izkazan.

Niti za nakup terjatev, niti za kako razpolaganje s premoženjem ne obstoji nobena konkretizacija mojega dejanja. Razdelitev stečajne mase v skladu s sodno odločbo in pravili OZ (ki se nanašajo na spremembo upnika po potrditvi glavne razdelitve, za kar sem prikazal ustrezne zakonske določbe in sodno prakso) ne predstavlja nobene protipravnosti. Glede trditve, da so terjatve pridobile značaj umazanega premoženja zaradi kd zlorabe uradnega položaja, manjka konkretizacija, katero uradno dejanje naj bi bilo (tudi če bi dejansko sam odkupoval terjatve) dejansko prekršeno, glede na dejstvo, da v zvezi s spremembami upnika v ZPPSL ni prav nobene zakonske določbe, ki bi se na to vprašanje nanašala.

Zatrjevanje VDT, da je bistvenega pomena, da sem bil oproščen očitka glede poslovne goljufije zaradi dvoma (česar iz obrazložitve sodbe druge stopnje ni zaslediti), je nesmiselno, saj že iz samega opisa dejanja izhaja, da bi lahko edino jaz storil očitano kaznivo dejanje in nihče drug. Zato je zatrjevanje VDT v tem delu v nasprotju samo s seboj.

Pri tem je potrebno slediti navedbam v obtožbi, katere je povzela sodba. Iz njih izhaja, da naj bi šlo za prenos terjatev, pri čemer sodišče ni navedlo enega samega dokaza, po katerem naj bi prenašal terjatve (za prenos terjatve je potrebna pogodba in izjava upnika dolžniku) ter zatem za poplačilo z nakazili denarnih sredstev, pri čemer za denarna sredstva za nakazila dne 18.06.2007, 01.10.2007 in 22.01.2008 ni navedeno iz katerega kaznivega dejanja naj bi ta denar izviral. V preostalem delu pa se zatrjuje, da denar izvira iz dejanja poslovne goljufije, za katerega je bila izrečena oprostilna sodba. Za navedeni konkretni očitek torej ne obstoji noben dokaz.

Odvzem premoženjske koristi

V točkah 118-125 pritožbe zoper sodbo sodišča prve stopnje sem grajal sodbo sodišča prve stopnje, ker sodišče nikjer ni ugotovilo kako, kje in kdaj naj bi se zaradi očitanih kaznivih dejanj povečalo moje premoženje s tem, da naj bi ta premoženjska korist prešla v mojo premoženjsko sfero, ali v premoženje družbe Finis d.o.o. (sodišče je trdilo, da naj bi v Finis d.o.o. prišlo iz premoženjske koristi 677.839,55 EUR denarnih sredstev). Premoženjska korist, ki je bila dosežena s kaznivim dejanjem, se ugotavlja v kazenskem postopku po uradni dolžnosti (čl. 499/1 ZKP). Nihče ne more obdržati premoženjske koristi, ki je bila pridobljena s kaznivim dejanjem (74/I KZ-1). Če storilcu ali drugemu prejemniku koristi ni mogoče odvzeti premoženjske koristi ali premoženja, ki ustreza premoženjski koristi, se mu naloži, da mora plačati denarni znesek, ki ustreza tej premoženjski koristi (75/II KZ-1).

Navedene določbe pomenijo, da mora sodišče po uradni dolžnosti ugotoviti katera premoženjska korist iz očitane kaznivega dejanja je prešla v premoženje obsojenega ali tretjih, za katere se zatrjuje, da so korist prejeli. Če se obsojenemu ali tretjim odvzema premoženje, ki ustreza premoženjski koristi, je potrebno tako odvzeto premoženje oceniti, saj ni dopustno odvzeti več premoženja, kot je vrednost premoženja, ki ustreza očitani premoženjski koristi.

Po končani glavni obravnavi so v spis prispelle listine iz Avstrije iz katerih je razvidno, da se na računu družbe SAS holding nahaja 1.200.000,00 EUR.

Sodišče prve stopnje in tožilstvo je zatrjevalo, da ta znesek znaša 600.000,00 EUR, na podlagi podatkov za račun družbe BS Factor, ki so se nahajali v spisu ob začetku postopka.

Če sem v pritožbi trdil, da sodišče ni ugotovilo, ali sem sploh pridobil kako premoženjsko korist, sem zatrjeval bistveno kršitev določb kazenskega postopka po 3.točki 1.odst. 371.čl. ZKP in pa kršitev kazenskega zakona (kršitev čl. 74/I in 75/II KZ-1). Na te pritožbene očitke pritožbeno sodišče ni odgovorilo z ničemer, čeprav je, glede na to, da se odvzem premoženjske koristi vodi po uradni dolžnosti, dolžno po uradni dolžnosti paziti na kršitev procesnega in materialnega prava, ki urejata to vprašanje.

Sodišče je opustilo dolžno ravnanje in ni ocenilo vrednosti premičnega in nepremičnega premoženja, katerega je odvzelo (za terjatev in poslovni delež je vrednost poznana, če se upošteva nominalna vrednost). Zaradi tega je sodišče odvzelo več premoženja, kot znaša očitana premoženjska korist (vrednost vsega odvzetega premoženja presega skoraj za tretjino očitano premoženjsko korist), pri čemer ni nobenega dokaza, da sem si tako korist dejansko pridobil. Vsa denarna sredstva iz poplačila odkupljenih terjatev so se nahajala na računu družbe BS Factor, ki v mojo korist ni izvedla nobene transakcije. Je pa ta družba izvedla transakcije v znesku 1.200.000,00 EUR v korist družbe SAS holding, za katero ne obstoji noben dokaz, da sem ali njen lastnik ali zastopnik ali pooblaščenec na računu. Še več, v okviru listin, ki so prispele v spis julija 2014 jasno izhaja, kdo je upravičenec za razpolaganje z denarnimi sredstvi. To dejstvo samo potrjuje, da je bilo moje grajanje sodbe v tem delu v celoti utemeljeno.

Pritožbeno sodišče tudi ni v ničemer odgovorilo na pritožbene trditve, da je sodišče glede odvzema premoženja družbi Finis d.o.o kršilo določila ZKP, člena 500/1 in 500/2 ZKP, saj ta družba ni bila vabljen kot stranka (priča) v sodni postopek.

Prav tako sodišče ni odgovorilo na pritožbene trditve, da predstavlja vnos nepremičnine kot stvarnega vložka zaradi povečanja osnovnega kapitala odplačen prenos. Prav tako iz pogodbe o prenosu poslovnega deleža med Gorše Branetom na eni strani in Bizjak Matjažem in Gorše Francem na drugi strani izhaja, da je prenos izvršen odplačno, s čimer je kršena določba čl. 75/IV in 77 KZ-1.

Že dejstvo, da se na računu družbe SAS holding, za katero ne obstoji noben dokaz, da je v kakršnem koli razmerju do mene, nahajajo znatna denarna sredstva dokazuje, da si premoženjske koristi nisem pridobil. Tudi za ostala razpolaganja z denarnimi sredstvi izhaja, da jih je izvršila Skrbinskova in to ne v mojo korist, kar vse skupaj zanika trditve sodišča, da je bilo 677.839,55

EUR vneseno v Finis d.o.o., ker to zanika že enostaven matematični izračun razlika med očitano koristijo, prostimi sredstvi in razpolaganji).

VDT zatrjuje, da protipravno premoženjsko korist predstavlja tista korist, ki jo poskuša doseči storilec. KZ-1 v čl. 74 in 75 ne govori o nobenem poskusu doseganja koristi, ampak o dejansko pridobljeni koristi.

Ker sodišče pri odvzemu koristi odloča po uradni dolžnosti, je vsako grajanje tega postopka, grajanje tako kršitev postopkovnih, kot materialnih predpisov. Že z opisom grajanja pa je podana konkretizacija, saj je sodišče dolžno po uradni dolžnosti upoštevati materialne določbe, ki se nanašajo na odvzem premoženjske koristi. Zato izpodbijana sodba nima prav nobenih potrebnih razlogov. Tako grajanje sodbe pa ne pomeni zatrjevanje zmotne ugotovitve dejanskega stanja (to bi se lahko zatrjevalo le, če bi sodišče sploh izvedlo kaka ravnanja v skladu z obveznostmi iz KZ-1 in ZKP), ampak se graja sodbo zaradi kršitev kazenskega zakona.

Glede na neobstoj vsakega dokaza o tem, da se je povečalo moje premoženje zaradi očitanih dejanj, ima izrečena sankcija odvzema premoženja naravo zaplembe premoženja in ne kakega dejanskega odvzema premoženjske koristi, česar pa naša zakonodaja ne pozna (zaplembe premoženja).

Dob, 03.03.2015

GORŠE BRANE